

Punkt 6 drejede sig om kapitalimport. Regeringen ville optage forhandlinger med Nationalbanken om en udvidelse af adgangen til kapitalimport til erhvervsformål ud over de allerede nævnte to formål.

Punkt 7 vedrørte den strukturrationalisering, der fandt sted i dansk industri. Regeringen var opmærksom på, at der ikke gennem f. eks. beskatningsregler lagdes hindringer i vejen for en naturlig udvikling, bl. a. gennem virksomhedssammenslutninger. Regeringen overvejede, i hvilket omfang de gældende regler for visse former for sammenslutning kunne videreføres til andre former for sammenlutning.

Hvad angik afskrivningsreglerne — punkt 8 — var regeringen indstillet på at se på mulighederne for lempelse, hvor noget sådant fandtes påkrævet. Spørgsmålet om konjunkturbestemte afskrivninger var regeringen villig til at tage op.

Statsministeren fandt — som punkt 9 — at man burde overveje en udvidet pligt til offentliggørelse af regnskab. Dette kunne bidrage til en bedre forståelse mellem ledere og ansatte, og en større åbenhed ville øge mulighederne for at udnytte aktiemarkedet og give større tillid til investeringer i aktier.

Som punkt 10 opfordrede regeringen parterne på arbejdsmarkedet til at samarbejde branche for branche om den nødvendige strukturrationalisering efter samme mønster som det, der var anvendt i værftsindustrien.

Punkt 11 drejede sig om de områder i landet, hvor industriudviklingen var længst tilbage. Her skulle den nye egnsudviklingslov udnyttes i videst muligt omfang, og om nødvendigt måtte flere penge midler stilles til rådighed.

Som punkt 12 understregede statsministeren, at finansieringen af industriens forsknings- og udviklingsarbejde var et meget betydningsfuldt spørgsmål. Regeringen var indstillet på at stille større midler til rådighed for dette formål.

Punkt 13 drejede sig om handelspolitikken, hvor hovedtendensen havde været at forøge både eksport og import ved at nedbryde handelsskranker og søge voksende omsætning med gamle handelspartnere samtidig med at søge stigende indpas på nye markeder som udviklingslande og østlande.

Per Hækkerup (S) understregede, at det for socialdemokratiet og for regeringen var et mål at sikre en høj, stabil beskæftigelse, og at den økonomiske politik primært måtte indrettes med dette mål for øje. Han fremhævede den internationale konjunkturafdæmpning som hovedårsagen til de øjeblikkelige vanskeligheder, men var af den opfattelse, at Danmark ved en objektiv bedømmelse hørte til de lande, som hidtil var sluppet nådigst igennem denne afdæmpning.

I forbindelse med spørgsmålet om vor forringede konkurrenceevne påpegede han, at vi i en meget lang årrække havde haft en